

Et quoniam, fieri quod nunquam posse putavi,
Est tibi de rebus maxima cura meis.
Non est quod timeas, fortuna miserrima nostra est,
Omne trahit secum Cæsaris ira malum.
Quod magis ut liqueat, neve hoc ego fingere credar
Ipse velim pœnas experiare meas.

ELEGIA XII.

ARGUMENTUM.

Frigoribus pulsus adesse vernum tempus, cuius jucunditatem ex loco adjunctorum latius describit; incipiuntque etiam nautæ tunc navigare: qui, si in Scythiam pervenerint, se illis dicit occurrere, ut ab his intelligat de Cæsaris triumphis. Quod si quis aliquid referre potuit, protinus à Poeta domum ducitur, sitque ejus hospes: Precatur demum, ut domus, quam habebat in Scythia, non sic perpetua Poetæ sedes, sed hospitium, ut aliquando in patriam redeat.

FRigora jam Zephyri minuunt, annoque peracto
Tardior antiqua visa Meotis hyems.
Impositamquæ sibi qui non bene pertulit Hellen,
Tempora nocturnis æqua diurna facit.
Jam violas puerique legunt, hilaresque puellæ,
Rustica quas nullo terra ferente gerit.
Prataque pubescunt variorum flore colorum:
Indocilique loquax gutture vernat avis.
Utque malæ crimen matris deponat hirundo,
Sub trabibus cunas, parvaque tecta facit.
Herbaque quæ latuit Cerealibus obruta sulcis,
Exerit è tepida molle cacumen humo.
Quoque loco est vitis, de palmitè gemma movetur:
Nam procul à Getico littore vitis abest.
Quoque loco est arbor, turgescit in arbore ramus,
Nam procul à Geticis sinibus arbor abest.

Otia

ELEGIA IV.

ARGUMENTUM.

Amicum laudat, exponitque Tomitani exilii incommoda; precaturque cum latenter, ut ab Augusto mitius & paulo propinquius exilium petat; quod facile impetrari posse docet, cum magna sit ipsius clementia. Postremo narrat quemadmodum è locis non nimium longinquis fugerit Orestes cum Iphigenia forere, ablata etiam inde Diana ad meliora loca.

O Qui nominibus cum sis generosus avorum,
Exuperas morum nobilitate genus.
Cujus inest animo patrii candoris imago:
Non careat nervis candor ut iste suis.
Cujus in ingenio patriæ facundia linguæ,
Qua prior in Latio non fuit ulla foro.
Quod minime volui, positis pro nomine signis
Dictus es: ignoscas laudibus ipse tuis.
Nil ego peccavi, tua te bona cognita produnt;
Si quod es, appares, culpa soluta mea est.
Nec tamen officium nostro tibi carmine factum
Principe tam iusto posse nocere puto.
Ipse pater patriæ, quid enim civilius illo?
Sustinet in nostro carmine sæpe legi.
Nec prohibere potest, quia res est publica Cæsaris:
Et de communi pars quoque nostra bono est.
Juppiter ingenii præbet sua numina vatam,
Seque celebrari quolibet ore finit.
Causa tua exemplo superiorum tuta duorum est;
Quorum hic espicitur: creditur ille Deus.
Ut non debuerim, temen hoc ego crimen habebō:
Non fuit arbitrii littera nostra tui.
Nec nova, quod tecum loquor, est injuria nostra
Incolomis cum quo sæpe locutus eram.

Quo

Illa meos oculos mediam deducit in urbem;
 Immunes tanti nec finit esse boni.
 Invenietque animus, qua currus spectet eburnos:
 Sic certe in patria per breve tempus ero.
 Vera tamen capiet populus spectacula felix,
 Lætaque erit præsens cum duce turba suo:
 At mihi fingenti tantum, longequè remotò
 Auribus hic fructus percipiendus erit.
 Atque procul Latio diversum missus in orbem,
 Qui narret cupido vix erit ista mihi.
 Is quoque jam serum referet, veteremque triumphum,
 Quo tamèn audiero tempore, lætus ero.
 Illa dies veniet, mea qua lugubria ponam,
 Cautique privata publica major erit.

ELEGIA III.

ARGUMENTUM.

Utramque Ursam precatur, ut Romanam Urbem, ac
 uxorem aspiciat; sibi que referant sit ne ea mariti
 memor, an non. Postmodum se ipsum arguit,
 quod dubitet de uxoris fide, à qua se amari intel-
 ligat. Tum ea laudat, doletque quod sua causa
 in assiduo luctu versetur. Demum hortatur ut in
 fide permaneat.

Magna minorque feræ, quarum regis altera Grajas,
 Altera Sidonias utraque sicca rates.
 Omnia cum summo positæ videatis in axe,
 Et maris, occiduas non subeat is aquas
 Aetheriamque suis cingens amplexibus arcem
 Vester ab intacta circulus extet humo.
 Aspiciate illa precor, quæ non bene mænia quondam
 Dicitur Iliades transiivisse Remus.
 Inque meam nitidos dominam convertite vultus,
 Sitque memor nostri, nec ne, referte mihi.

Hei

Hei mihi cur nimium quæ sunt manifesta requiro?
 Cur labat ambiguo, spes mea mista metu?
 Crede quod est, & vis, ac desine tuta vereri,
 Deque fide certa sit tibi certa fides.
 Quodque polo fixæ nequeunt tibi dicere flammæ,
 Non mentitura tu tibi voce refer.
 Esse tui memorem, de qua tibi maxima cura est:
 Quodque potest, secum nomen habere tuum.
 Vultibus illa tuis tanquam præsentibus hæret,
 Teque remota procul, si modo vivit, amat.
 Ecquid, ut incubuit iusto mens ægra dolori,
 Lenis ab admonito pectore somnus abit?
 Tunc subeunt curæ, dum te electusque locusque
 Tangit, & oblitam non finit esse mei?
 Et veniunt æstus, & nox immensa videtur?
 Fessaque jactati corporis ossa dolent?
 Non equidem dubito quin hæc & cætera fiant,
 Detque tuus mæsti signa doloris amor.
 Nec cruciere minus, quam cum Thebana cruentum
 Hæstora Thesalico vidit ab axe rari.
 Quid tamèn ipse precer dubito, nec dicere possum
 Affectum quem te mentis habere velim.
 Tristis es, indignor quod sim tibi causa doloris,
 Non es, ut amisso conjuge digna fores.
 Tu vero tua damna dôle mitissima conjux,
 Tempus & à nostris exige triste malis.
 Fleque meos casus est quædam flere voluptas,
 Expletur lacrymis egeriturque dolor.
 Atque utinam lugenda tibi non vita, sed esset
 Mors mea: morte fores sola relicta mea.
 Spiritus hic per te patrias exisset in auras,
 Sparsissent lacrymæ corpora nostra piæ.
 Supremoque die notum spectantia cælum
 Texissent digiti lumina nostra tui.
 Et cinis in tumulo positus jacuisset avito:
 Tactaque nascenti corpus haberet humus.
 Denique ut & vixi, sine crimine mortuus essem:
 Nunc mea supplicio vitæ pudenda foret

Me

Me miserum, tu si, cum diceris exulis uxor,
 Avertis vultus, & subit ora rubor.
 Me miserum, si turpe putas mihi nupta videri:
 Me miserum, si te jam pudet esse meam.
 Tempus ubi est illud, quo te jactare solebas
 Coniuge? nec nomen disimulare meum?
 Tempus ubi est, quo te, nisi non vis illa referri,
 Et dici [memini] juvit & esse meam?
 Utque proba dignum est, omni tibi dote placebam,
 Addebat veris multa faventis amor.
 Nec quem præferres, ita res tibi magna videbar,
 Quemve tuum malles esse, vir alter erat.
 Nunc quoque ne pudeat, quod sis mihi nupta, trulque
 Non debet dolor hinc, debet abesse pudor,
 Cum cecidit Capaneus subito temerarius icu,
 Non legis Evadnen erubuisse viro.
 Nec quia rex mundi compefcuit ignibus ignes
 Ipse suis Phaethon inficiandus erat.
 Nec Semele Cadmo facta est aliena parenti,
 Quod precibus perit ambitiosa suis.
 Nec tibi, quod sævis ego sum Jovis ignibus icus,
 Purpureus molli fiat in ore pudor.
 Sed magis in nostri curam conſurge tuendi:
 Exemplamque mihi conjugis esto bonæ.
 Materiamque tuis tristem virtutibus imple:
 Ardua per præceptis gloria vadit iter.
 Hæſtora quis noſſet, felix ſi Troja fuiſſet?
 Publica virtutis per mala facta via eſt.
 Ars tua Tiphÿ jacet, ſi non ſit in æquore ſuſtus:
 Si valeant homines, ars tua Phæbe jacet.
 Quæ latet, inque bonis ceſſat non cognita rebus,
 Apparet virtus arguiturque malis.
 Dat tibi noſtra locum tituli fortuna, caputque
 Conſpicuam pietas qua tua tollat, habet.
 Utere temporibus: quorum nunc munere freta es,
 Et patet in laudes area lata tuas.

Otia nunc iſtic, junctisque ex ordine ludis,
 Cedunt verboſi garrula verba fori.
 Luſus equis nunc eſt, levibus nunc luditur armis,
 Nunc pila, nunc celeri vertitur orbe trochus.
 Nunc ubi perſuſa eſt oleo labente juventus,
 Deſeſſos artus tingere gaudet aqua.
 Scena viget, ſtudiisque favor diſtantibus ardet,
 Cumque tribus reſonant terna theatra foris.
 O quater, o quoties non eſt numerare beatum,
 Non interdicta cui licet urbe frui.
 At mihi ſentitur nix verno ſole ſoluta,
 Quæque lacu duro non ſodiantur aquæ.
 Nec mare concreſcit glacie, nec, ut ante, per Iſtrum
 Stridula Sauromates plauſtra bubulcus agit.
 Si tamen incipiunt aliquæ huc adnare carinæ,
 Hoſpitaque in Ponti littore puppis erit.
 Sedulus occurram nauæ, diſtaque ſalute,
 Quid veniat quæram, quiſve, quibuſve locis.
 Ille quidem mirum ni de regione propinqua,
 Non niſi vicinas tutus araret aquas.
 Rarus ab Italia tantum mare navita tranſit,
 Littora rarus in hæc portibus orba venit.
 Sive tamen Græca ſciçrit, ſive ille Latina
 Voce loqui, certe gratior hujus erit.
 Fas quoque ab ore freti, longæque Propontidis undis
 Huc aliquem certo vela dediſſe Noto.
 Quiſquis is eſt, memori rumorem voce referre,
 Et fieri famæ parique graduſque poteſt.
 Is precor auditos poſſit narrare triumphos
 Cæſaris, & Latio reddita vota Jovi.
 Teque rebellatrix tandem Germania magni
 Triſte caput pedibus ſuppoſuiſſe ducis.
 Hæc mihi qui referat, quæ non, vidiffè dolebo,
 Ille meæ domui protinus hoſpes erit.
 Hei mihi, jamne domus Scythico Naſonis in orbe eſt?
 Jamque ſuum mihi dat pro lare pæna locum?
 Dii facite, ut Cæſar non hoc penetrale, domunque
 Hoſpitiùm pænae ſed velit eſſe meæ.

Quo vereare minus, ne sim tibi crimen amicus?
 Invidiam, si qua est, auctor habere potest.
 Nam tuus est primis cultus mihi semper ab annis,
 [Hoc saltem noli dissimulare] pater.
 Ingeniumque meum (potes hoc meminisse) probabat,
 Plus etiam quam me iudice, dignus eram.
 Deque meis illo referebat verbibus ore,
 In quo pars magnæ nobilitatis erat.
 Non igitur tibi nunc, quod me domus ista recepit,
 Sed prius auctori sunt data verba tuo.
 Nec data sunt [mihi crede] tamen, sed in omnibus actis.
 Ultima si demas, vita tuenda mea est.
 Hanc quoque, qua perii, culpam scelus esse negabis,
 Si tanti series sit tibi nota mali.
 Aut timor, aut error: nobis prius obsuit error:
 Ah sine me fati non meminisse mei.
 Neve retractando nondum coeuntia rumpe
 Vulnera, vix illis proderit ipsa quies.
 Ergo ut jure damus pœnas, sic obsuit omne
 Peccato facinus consiliumque meo.
 Idque Deus sentit, pro quo nec lumen adeptum est:
 Nec mihi detractas possidet alter opes.
 Forsitan hanc ipsam, vivat modo, finiet olim,
 Tempore cum fuerit lenior ira fugam.
 Nunc precor hinc alio jubeat discedere, si non
 Nostra verecundo vota pudore carent.
 Mitius exilium, pauloque propinquius oro,
 Quique sit à sevo longius hofte locum.
 Tantaque in Augusto est clementia, si quis ab illo
 Hæc peteret pro me forsitan ille daret.
 Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
 Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
 Nam neque jaçantur moderatis æquora ventis,
 Nec placidos portus hospitis æquora habet.
 Sunt circa gentes, quæ prædam sanguine quærunt,
 Nec minus infida terra timetur aqua.
 Illi quos audis hominum gaudere cruore,
 Pene sub ejusdem sideris igne jacent.

Nec

Nec procul à nobis locus est ubi Taurica dira
 Cæde pharetrææ spargitur ara Deæ.
 Hæc prius (ut memorant) non invidiosa nefandis,
 Nec cupienda bonis, regna Thoantis erant.
 Hic, pro supposita virgo Pelopeja cerva,
 Sacra Deæ coluit qualiacunque suæ.
 Quo postquam dubium est pius an sceleratus Orestes
 Exactus furis venerat ipse suis.
 Et comès exemplum veri Phocæus amoris,
 Qui duo corporibus, mentibus unus erant:
 Protinus evincti iustem ducuntur ad aram,
 Quæ stabat geminas ante cruenta fores.
 Nectamen hunc sua mors, nec mors sua terruit illum,
 Alter ob alterius funera mæstus erat.
 Et jam confiterat stricto mucrone sacerdos,
 Cinxerat & Grajas barbara vitta comas.
 Cum vice sermonis fratrem cognovit, & illi
 Pro nece complexus Iphigenia dedit.
 Læta Deæ signum crudelia sacra perosæ,
 Transfudit ex illis in meliora locis.
 Hæc igitur regio magni pene ultima mundi,
 Quam fugere homines, Diique, propinqua mihi est.
 Atque meam terram prope sunt funebria sacra.
 Si modo Nafoni barbara terra sua est.
 O utinam venti quibus est ablatas Orestes,
 Placato referant & mea vela Deo.

ELEGIA V.

ARGUMENTUM.

Amicum laudat Poeta, eumque monet, ut constanter munus amicitie exequatur, eique apud Augustum opem ferat. Ostendit deinde multus exemplis, tempore omnia moliri præter ejus curas; & ostendit se ita deficere, ut non diu credat se super-victurum tantis malis, quam rem dicit sibi solatio relictam esse.

O mi

O Mihi dilectos inter pars prima sodales;
 Unica fortunis ara reperta meis.
 Cujus ab alloquiis anima hæc moribunda revixit,
 Ut vigil infusa pallade flamma solet.
 Qui ventus non es portus aperire fideles
 Fulmine percussæ confugiumque rati.
 Cujus eram censu non me senturus egentem,
 Si Cæsar patrias eripuisse opes.
 Temporis oblitum dum me trahit impetus hujus;
 Excidit heu nomen quam mihi pene tuum.
 Tu tamen agnoscis, tactusque cupidine laudis
 Ille ego sum, cuperes dicere posse palam.
 Certe ego, si fineres titulum tibi reddere vellem,
 Et raram famæ conciliare fidem.
 Ne noceam grato vereor tibi carmine neve
 Intempestivus nominis obstet honor.
 Quod licet, & tutum est, intra tua pectora gaude
 Meque tui memorem, teque fuisse pium.
 Utque facis, remis ad opem luctare ferendam,
 Dum veniet placido mollior aura Deo.
 Et tutare caput nulli servabile, si non
 Qui merfit, Stygia sublevet illud aqua.
 Teque [quod est rarum] præsta constanter ad omne
 Indeclinatæ munus amicitia.
 Sic tua processus habeat fortuna perennes,
 Sic ope non egeas ipse, juvesque tuos.
 Sic æquet tua nupta virum bonitate perenni,
 Incidat & vestro rara querela toro.
 Diligat & semper socius te sanguinis illo,
 Quo pius affectu Castora frater amat.
 Sic juvenis, similisque tibi sit natus, & illum
 Moribus agnoscat quilibet esse tuum.
 Sic focerum faciat tæda te nata jugali,
 Nec tarde inveni det tibi nomen avi.

hæc scribebat, non gloriæ cupiditate, sed ut re-
 quem peteret, & dolorem exilii carminibus con-
 solaretur. Enumerat postremo mala, quæ patitur
 in Scythia.

SI qua meis fuerint, ut erunt, vitiosa libellis;
 Excusata suo tempore lector habe.
 Exul eram, requiesque mihi, non fama petita est,
 Mens intenta suis ne foret ulque malis.
 Hoc est cur cantet victus quoque compede fossor,
 Indocili numero cum grave mollit opus.
 Cantat & innitens limosæ pronus arenæ,
 Adverso tardam qui trahit anne ratem.
 Quique ferens pariter lentos ad pectora remos,
 In numerum pulsa brachia verlat aqua.
 Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit
 Pastor arundineo carmine mulcet oves.
 Cantantis pariter, pariter data pensâ trahentis
 Fallitur ancillæ, decipiturque labor.
 Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles
 Aemonia curas attenuasse lyra.
 Cum traheret sylvas Orpheus, & dura canendo
 Saxa, bis amissa coniuge mæstus erat
 Me quoque Musa levat Ponti loca iussa petentem,
 Sola comes nostræ persistit illa fugæ.
 Sola nec infidias inter, nec militis enses,
 Nec mare, nec ventos, barbariamque timet.
 Scit quoque cum perii, quis me deceperit error,
 Et culpam in factò non scelus esse meo.
 Scilicet hoc ipso nunc æqua, quod obfuit ante,
 Cum mecum juncti criminis acta rea est.
 Non equidem vellem (quoniam nocitura fuerunt)
 Pleridam sacris imposuisse manum.
 Sed nunc quid faciam? vis me tenet ipsa sacrorum
 Et cæcæ demens carmine læsus amo.
 Sic nova Dulichio lotos gustata palato,
 Illo quo nocui, grata sapore fuit.

Sentit amans sua damna fere, tamen hæret in illis;
 Materiam culpæ persequiturque suæ.
 Nos quoque delectant, quanvis nocuere, libelli:
 Quodque mihi telum vulnera fecit, amo.
 Forsitan hoc studium possit furor esse videri,
 Sed quiddam furor hic utilitatis habet.
 Semper in obtutu mentem vetat esse malorum,
 Præsentis casus immemoremque facit.
 Utque suum Bacchis non sentit faucia vulnus,
 Dum stupet Idæis exululata jugis.
 Sic ubi mota calent sacro mea pectora thyrso,
 Altior humano spiritus ille malo est.
 Ille nec exilium Scythici nec littora Ponti,
 Ille nec iratos sentit habere Deos.
 Utque soporiferæ biberem si pocula Lethes,
 Temporis aduersi sic mihi sensus abest.
 Jure Deas igitur vénéror mala nostra levantes,
 Sollicitas comites ex Helicone fugæ.
 Et partim pelago, partim vestigia terra,
 Vel rate dignatas, vel pede nostra sequi.
 Sint precor hæc saltem faciles mihi nanque Deorum.
 Cæsare cum magno cætera turba facit.
 Meque tot aduersis cumulat, quot litus arenas,
 Quotque fretum pisces, ovaque piscis habet.
 Vere prius flores, æstu numerabis aristas,
 Poma per Autumnum, frigoribusque nives.
 Quam mala quæ patior toto jactatus in orbe,
 Dum miser Euxini littora sæva peto.
 Nec tamen ut veni, levior fortuna malorum est,
 Huc quoque sunt nostras fata secuta vias.
 Hic quoque cognosco natalis flamina nostri,
 Stamina de nigro vellere facta mihi.
 Utque neque insidias, capitisque pericula narrem,
 Vera quidem vidi, sed graviora fide.
 Vivere quam miserum est inter Bessosque Getasque
 Illum, qui populi semper in ore fuit.
 Quam miserum est porta vitam, muroque tueri,
 Vixque sui tutum viribus esse loci.

Aspera militiæ juvenis certamina fugi,
 Nec nisi luturâ movimus arma manu.
 Nunc senior gladioque latus, scutoque sinistram,
 Canitiem gætæ subicioque meam.
 Nam dedit e specula cultos ubi signa tumultus,
 Induimus trepida protinus arma manu.
 Hostis habens arcus, imbutaque tela veneno,
 Sævus anhelanti mænia lustrat equo.
 Utque rapax pecudem, quæ se non textit ovili,
 Per fata, per sylvas fertque trahitque lupus.
 Sic si quem nondum portarum sede receptum
 Barbarus in campis repperit hostis, habet.
 Aut sequitur captus, conjectaque vincula collo
 Accipit, aut telo virus habente perit.
 Hic ego sollicitæ jaceo novus incola sedis,
 Heu nimium fati tempora lenta mei.
 Et tamen ad numeros, antiquaque sacra reverti
 Sustinet in tantis hospita Mula malis.
 Sed neque cui recitem quiquam est mea carmina nec qui
 Auribus accipiat verba Latina suis.
 Ipse mihi (quid enim faciam?) scriboque, legoque,
 Tutaque judicio littera nostra suo est.
 Sæpe tamen dixi, cui nunc hæc cura laborat?
 An mea Sauromatæ scripta Getæque legent;
 Sæpe etiam lacrymæ sunt me scribente profusæ,
 Humidaque est fletu littera facta meo.
 Corque vetusta meum tanquam nova vulnera norit,
 Inque sinum mæstæ labitur imber aquæ.
 Dum vice mutata qui sim fuerimque recordor,
 Et tulerit me quo casus, & unde subit.
 Sæpe manus demens studiis irata, sibi que.
 Misit in arsfuros carmina nostra rogos.
 Atque ea de multis quoniam non multa supersunt
 Cum venia facito, quisquis es ista legas.
 Tu quoque non melius quam sunt mea tempora carmē
 Interdicta mihi consule Roma boni.

ELEGIA II.

ARGUMENTUM.

Tiberium Germanicam expeditionem suscepisse, in Scythiam ad Poetam fama pertulerat. Dicit ergo, victoriam ab eo fortasse partam fuisse, cum hæc scriberet. Ejus autem triumpho dicit se mente interesse, quandoquidem corpore non possit. Quod si quis ei triumphi formam retulerit, quamvis sero; tamen ostendit se auditurum tanta lætitia, ut proprium incommodum sit posthabuitus tantæ lætitiæ.

JAm fera Cæsaribus Germania, totus ut orbis,
 Victa potest flexo succubuisse genu.
 Altaque velantur fortasse palatia fertis:
 Thuraque in igne sonant, insciuntque diem
 Candidaque adducta collum percussa securi
 Vistima purpureo sanguine tingit humum.
 Dona que amicorum tempus promissa Deorum
 Reddere victores Cæsar uterque parant.
 Et qui Cæsareo juvenes sub nomine crescunt,
 Perpetuo terras ut domus illa regat.
 Cumque bonis nuribus pro sospite Livia nato
 Munera dat meritis, sæpe datura, Deis.
 Et pariter matres, & quæ sine crimine castos
 Perpetua servant virginitate focos.
 Plebs pia, cumque pia lætatur plebe Senatus,
 Parvaque cuius eram pars ego nuper eques.
 Nos procul expulsos communia gaudia fallunt,
 Famaque tam longe non nisi parva venit.
 Ergo omnis Populus poterit spectare triumphos,
 Cumque ducum titulis oppida capta leget.
 Vincique captiva regis cervice ferentes
 Ante coronatos ire videbit equos.

Et

Et cernet vultus aliis pro tempore versos,
 Terribiles aliis, immemoresque sui.
 Quorum pars causas, & res, & nomina quæret,
 Pars refert, quamvis noverit illa parum.
 Hic, qui Sidonio fulget sublimis in ostro,
 Dux fuerat belli proximus ille duci.
 Hic qui nunc in humo lumen miserabile fixit,
 Non tristi vultu cum tulit arma fuit.
 Ille ferox & adhuc oculis hostilibus ardens,
 Hortator pugnae, consiliumque fuit.
 Perfidus hic nostros inclusit fraude locorum,
 Squalida prolixis qui tegit ora comis.
 Illo, qui sequitur, dicunt mactata ministro
 Sæpe recusanti corpora capta Deo.
 Hic lacus, hi montes, hæc tot castella tot amnes
 Plena ferae cedis, plena cruoris erant.
 Druftis in his intruit quondam cognomina terris,
 Quæ bona progenies digna parente fuit.
 Cornibus hic fractis viridi male testus ab ulva
 Decolor ipse suo sanguine Rhenus erat.
 Crinibus en etiam fertur Germania passis,
 Et ducis invicti sub pede mæsta sedet.
 Collaque Romanæ præbens animosa securi,
 Vincula fert illa qua tulit arma manu.
 Hos super in carru Cæsar victore veheris
 Purpureus populi rite per ora tui.
 Quaque ibis, manibus circum plaudere tuorum,
 Undique jactato flore tegente vias.
 Tempora Phæbea lauro cingentur, loque
 Miles Io magna voce triumphæ canet.
 Ipse sono, plausuque simul, fremituque canentum
 Quadriugos cernes sæpe resistere equos.
 Inde petes arcem, & delubra faventia votis,
 Et dabitur merito laurea vota Jovi.
 Hæc ego summotus, qua possum mente videbo:
 Erepti nobis jus habet illa loci.
 Illa per immensas spatiat libera terras,
 In cælum celeri pervenit illa fuga.

Illa